

ir það; ekki til þess að þeir yrðu farsælir og vel metnir í Galíleu eða Jerúsalem; hann var ekkert um það að hugsa, hvað var kallað vel sæmandi og naut virðingar þar. Tollheimtumenn og bersyndugir voru betri en þeir, sem nutu mestrar virðingar fyrir óútasetjanlega breytui, ef þeir að eins höfðu kannast við syndir sínar og snúið baki við sínu fyrri lífi, ef hinn mikli kærleikur og hin djúpa auðmýkt guðs barnanna voru búin að festa rætur í sálum þeirra.

Afstaða Jesú gagnvart stofnunum mannfjeldsins byggist á þessari skoðun hans á guðsríki framtíðarinnar. Hann er þeim ekki mótfallinn, nema að svo miklu leyti sem þær voru því til fyrirstöðu að menn gætu komist í hið rjetta ástand, sem þurfti til að geta orðið hluttakandi í guðsríkinu. Alt sem batt mennina við gæði þessa lífs var því til fyrirstöðu. Auður og metorð voru það sem menn áttu erfðast með að losa sig við. En við það urðu menn að losa sig áður en þeir gætu gengið inn í guðsríkið, því það tilheyrði þessu lífi, og þeir sem sóttust eftir því, gátu ekki líka sózt eftir því sem var nauðsynlegt fyrir lífið í guðsríki; þeir voru ekki undir það búinir. Jesús kendi mönnum, að þeir ættu að losa sig við auð, gefa hann þeim sem engan auð áttu, og hugsa ekkert um metorð eða upphæfð. Hann jafnvel kendi, að menn ættu að yfirgefa föður og móður, slíta sundur hin sterkustu bönd frændsemi. En alt vegna þess að hann var þess fullviss, að það gjörði þá hæfari fyrir hið nýja líf, sem þeir áttu að ganga inn í, en þeir væru ella. Menn spurðu hann að, hvort þeim væri leyfilegt að gjöra þetta eða hitt, t. d. að skilja við konur sínar og ganga til borðs með óþvegnum höndum. Hann vísaði þeim á ákvæði lögmálsins, en sagði samt, að venjur og fori lagaboð væru einskis verð, ef þau kæmu í bága við hið rjetta hugarfar, sem var skilyrðið fyrir hinu nýja og betra lífi.

Guðsríkið var alt í augum Jesú og hitt alt, sem menn sóttust eftir, sem þeir skoðuðu leyfilegt eða óleyfilegt, var ekkert í samamburði við það. Lífið og breytnin áttu að lúta að því, að gjöra menn hæfa fyrir það. Til þess miðaði kærleikurinn, auðmýktin, rjettlætið, sjálfsafneitunin, sem átti að ganga svo langt, að snúða höndina af, ef hún tældi til syndar — allar dygðirnar, sem hann